

Naléhavá zvěst „Květné neděle“

Hošťálková 20. 3. 2016

Písně: 213, 166, 648, 621, 176

Čtení z Písma: ev. Jana 12, 12 - 19; Zachariáš 9, 9 - 10

Text kázání: ev. Jana 12, 13

Milí bratři a sestry,

dobře známe toto vyprávění evangelistů o Ježíšově triumfálním vjezdu do Jeruzaléma. Dovedeme si je dobře představit. A přece zde jde o to, abychom právě pro ty vnější věci, které se snaží upoutat naši pozornost nezapomínali na nejvlastnější zvěst této události.

Palmové ratolesti, které lidé sekali a kladli na cestu, na počest tohoto vítězného tažení, daly této neděli také jméno - „Palmová“. Protože u nás palmy nerostou, přeznačili jsme tuto neděli na „Květnou“, protože v našich podmínkách by lidé oslavovaného krále zasypávali květy. Toto vyprávění ale nechce a nemá zůstat žádnou idylkou a jakousi předejrou nadcházejícího jara, protože zvěst „Květné neděle“ je velmi aktuální a naléhavá. Podtrhneme zde alespoň tři myšlenky.

1. Především je zde naznačeno, že za vším tímto děním stojí Boží plán a Boží moc, ale že **Ježíš s touto Boží mocí nevychází navenek, ukryvá ji**. Na první pohled se zdá, že tomu tak není, vždyť před našima očima prochází nadšený průvod a jiný zástup lidí zas táhne muži z Nazaréta vstříc. Lidé drží v rukou palmové ratolesti, nadšeně jimi mávají, vystylají jimi cestu a provolávají tomuto muži slávu. Tím vším je vyznačena nálada této chvíle. To, co se aktuálně dělo bylo vítězným nadšením, které se vzhlíželo právě v Ježíši. Palmové ratolesti vždy byly a jsou až dodnes symbolem vítězství.

Jaké vítězství to ale tenkrát vlastně slavili? Poslechneme si komentář evangelisty: **„Zástup, který s ním byl, když vyvolal Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých, vydával o tom svědectví. Proto ho také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení.“** To tedy bylo to, co vyvolalo onen halasný jásot lidí a jejich provolávání „**Hosana!**“ Ježíš opět vrátil život mrtvému Lazarovi! A to přece znamená, že kdo takto mocně může rozkazovat dokonce i smrti, ten musí být tím očekávaným vysvoboditelem, Mesiášem, s nímž do tohoto světa konečně a jednou provždy přichází Boží království! **„Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král Izraelský.“**

„**Ano, toto je: král Izraelský, tak si jej představujeme.**“ Veřejný hold, kterého se Ježíši před branami Jeruzaléma dostalo, byl motivován čistě politicky. Nemůže snad ten, který má mocné slovo i proti samotné smrti, zbavit lidi břemene daňového vykořisťování a politického útisku? Nade vše vyvýšený Pán, který ve jménu Všemohoucího pokoří všechny nepřátele - tento lidem vysněný obraz měl Ježíš nyní naplnit. Poznáváme v tomto zástupu též sami sebe? Nestává se i nám, že o „všemohoucím Bohu“, kterému bychom tak rádi podstrčili svá přání a své plány, uvažujeme podobně? Jindy bychom zas možná tomuto všemohoucímu Bohu rádi poradili, koho má postihnout jeho spravedlivý hněv. Potřebujeme odolávat pokušení vzhlížet k Bohu jen proto, abychom měli v nadcházející budoucnosti vystaráno.

Ale s jakým pochopením pochodili tito rozjásaní lidé se svými přáními u Ježíše? Navzdory všemu očekávání, jednal Ježíš naprosto jinak. **Ježíš v sobě Boží moc skryl, utajil ji.** Škrta tak všechny naše představy o velikosti a všemohoucnosti. Svým vjezdem do Jeruzaléma, zkrřížil politické a církevní plány, které chtěly usměrnit vývoj a běh dějin podle lidských představ. Tento zvláštní a ojedinělý obraz jezdce na oslu je vlastně protestem proti všem takovým lidským očekáváním. Za pár dní na to umývá nohy všem svým učedníkům jako otrok. A nakonec, ode všech opuštěn, visí na kříži pod nápisem „Král židovský“. *„Jsi skutečně, ty bezmocný muži na hřbetě osla, všemohoucí!?“* Je vůbec možné, aby někdo zasahoval do světové a církevní politiky takto nenásilným způsobem? Není vždy znovu takovéto jednání odsouzeno ke ztroskotání, tak jako tenkrát na kříži?

A přece, přes to všechno, zůstává Ježíšovo jednání znepokojivou, tajemnou a ničím neumenšenou mocí. On je tím, který neustále narušuje, co se nám zdá být naprosto pevné a jisté; všechny naše navyklé představy o moci boží. A přece jeho programem není jakkoli nebo kohokoli k něčemu nutit nebo cokoli bořit. Nevydává se na cestu jako Pán, který chce své nepřátele k něčemu donutit, ale jako král lásky s trnovou korunou na hlavě, Král té Lásky, která *„všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje“*.

2. Ježíš naplňuje Boží Slovo. Proč si pro svůj vjezd do Jeruzaléma, pro svou cestu na kříž, zvolil právě osla? Evangelista na to odpovídá tak, že přímo odkazuje na proroka Zachariáše: *„Rozjášej se, sionská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a plný spasení, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.“* A sám evangelista k tomu dodává: *„Jeho učedníci tomu v té chvíli nerozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tu se rozpomenuli, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo.“*

I toto je zkušenost, kterou známe. Často něco plně pochopíme právě až při zpětném pohledu. Dříve jsme nerozuměli a nechápali. Ale teď, když se na věc díváme zpětným pohledem, všechno nepochopitelné a tajemné se najednou ukazuje v jasném světle. Toto prožili i učedníci. Stává se to také nám, když nasloucháme Božímu Slovu. Často nerozumíme a tápeme jako v temnotě. Kříž nám jakoby stojí v cestě všemu pochopení. Až se nám najednou ukáže: **Ježíš je na cestě ke kříži, k Velikonocům.** Tímto směrem máme zaměřit svůj pohled. Pravou zvěst Velikonoc, ve správném pohledu a jasném světle vidíme teprve při tomto zpětném pohledu. Teprve když prožijeme osobní setkání se Vzkříšeným, vidíme všechno jinak: *„Což neměl Kristus to vše vytrpět...?“* A stejně tak je tomu i s Ježíšovým vjezdem do Jeruzaléma. Tento jezdec na malém oslátku naplňuje Boží Slovo. Naplňuje je celým životem. Teprve v něm dochází toto slovo plné pravdy a plného uskutečnění. To, co kdysi prorok Zachariáš prorokoval a to co se nyní odehrává na Ježíšově cestě do Jeruzaléma zapadlo v dokonalou jednotu: *„Hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku mladém.“*

Kdo se drží Božích zaslíbení zklamán nebude. Kdo před sebou vidí Boží budoucnost, ten se nepustil za žádnou bludičkou. Boží budoucnost se stává přítomností. Ten, kdo vjíždí na oslu do velkého města s jeho paláci, úředními domy a kasárnami, Ten je Boží přítomností uprostřed nás a mezi námi. On pro nás, svým životem i tělem, zůstává Božím Slovem. *„Hle, král tvůj přichází!“* Toto zvolání dostalo natrvalo živou odpověď. On je tady, *„aby hledal a spasil, co zahynulo“*.

3. Ježíš přináší Boží spásu. To - Ježíšem naplněné - zaslíbení proroka Zachariáše má světový dosah a zcela patří a zapadá i do našeho světa. K onomu Pomocníku a Spasiteli, který přijíždí na oslu patří i ten Zachariášův dovětek: *„a*

válečný luk bude vymýcen. Vyhlásí pronárodům pokoj; jeho vláda bude od moře k moři, od Řeky až do končin země“. Ten, který předstupuje před veřejnost tohoto světa jako jezdec na oslu, přináší pokoj a tak spasení pro všechny.

Osel je tu symbolem služby. V tom spočívá politická „diakonia“ Ježíše tomuto světu. Osla v protikladu ke koni se v žádném případě neužívalo pro válečná tažení, ten pouze nosil břemena na úzkých stezkách a vůbec se nehodí k tomu, aby byl zapřahán do válečnických zbraní. Generál, který stojí v čele své armády a jede do bitvy na oslu, to je i pro nás dnes nemožná a velmi zábavná představa. Jinak je tomu ovšem v případě Ježíše Krista. On hned od té první „Květné neděle“ nepatří na hřbet koni, na kterém se vyjíždělo do válek prolévat cizí krev. Právě naopak. Ježíš se jako bezbranný posadil na malé zvíře, které lidem sloužilo nošením nákladů. Pro ně i pro nás prolil On svou vlastní krev. A z této jeho oběti žije celý svět. S Ježíšem do tohoto světa přichází Boží spása, On sám je touto spásou, **„vyhlásí pokoj národům“**. To je evangelium Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma. Boží spása je pokojem, který přináší Ježíš. Je to pravý Život, který překonává strach z přežití, je to poctivé úsilí a stavění mostů, které by překlenuly všechny rozpory mezi jednotlivci i celými národy.

Martin Luther King, známý bojovník za stejná lidská práva pro bílé i černé, jehož zastřelil najatý vrah pověděl: *„Bůh může ukázat cestu z bezvýchodnosti. On může temný včerejšek proměnit v jasný dnešek. Na tom se zakládá naše naděje, že se můžeme stát lepšími lidmi. V tom spočívá také naše pověření pokoušet se utvářet lepší svět.“*

Kdo se oddá Ježíši Kristu, ten se světu neodcizí. Právě naopak, pro starosti světa se stane ještě otevřenější. Pocítí svou skutečnou odpovědnost. Přestane být na světě pouhým divákem a pozorovatelem, ale stane se učenlivým svědkem svého Pána, který právě na kříži otevřel svou náruč všem, aby všechny smířil.

Amen.